

Pastýřský list pro 1. neděli postní 2022

Sestry a bratři,

vstoupili jsme do doby postní, která nás má připravit na Velikonoce, na svátky Vykoupení. Nežijeme v lehké době. Bojujeme s pandemií, s inflací i drahými energiemi a spoustou dalších problémů. Roste mezinárodní napětí a bojíme se o mír. Svět rozbitý na spousty představ a osobních priorit je v pokušení se hádat a bojovat. Vybudování něčeho pozitivního však nelze dosáhnout štěpáním a nesmiřitelným bojem, ale jen spoluprací. Počítačová kultura nás svádí k vytváření uzavřených skupin a k nesmiřitelným postojům k těm, kteří vidí věci jinak. Všichni jsou specialisty na všechno a nepřekonatelné hranice procházejí i některými rodinami.

Spory kolem covidu a očkování jsou jen malou ukázkou daleko hlubších problémů společnosti, jakými je například chápání pravdy, o níž si někteří myslí, že ji vlastní, či dokonce, že ji mohou vytvořit a prosadit mocí své vlastní autority či taktiky. Zatímco pravdu můžeme jen pokorně hledat. A nejlepší cestou k jejímu nalezení je, když ji hledáme společně.

Před léty se uznával jen rozum, a co nebylo vědecké, se posílalo do říše pohádek, jako i celé náboženství. Dnes jsme svědky opačného extrému. Rozhodující je subjektivní pocit. A to dokonce i u některých vědců. A protože každý cítí věci jinak, hledá se těžko shoda. Abychom se pak nehádali příliš, necháme si každý pravdu svou a všechno prohlásíme za relativní, ovšem kromě absolutního tvrzení, že všechno je relativní.

Co je dobro a co zlo, si rozhoduje každý sám, když už vlastní já povýšil na místo neomylného boha. A protože nejvyšší může být z logiky věci vždy jenom jeden, stávají se všichni ostatní konkurenty či protivníky. Pak chybí přátelé či spolupracovníci. Vážnou vztahy. Protože láska či důvěra jsou vztahy, řadí se mezi nedostatkové zboží taky. Bez lásky chybí štěstí. Bez důvěry nefunguje nic. Základem víry je taky vztah. Obsah víry musí být nesen živým vztahem, který dává obsahu život. Bez vztahu je obsah mrtvý. Žijeme v době obrovské krize vztahů, která je plodem individualismu. Užíváme komunikační prostředky jako nikdy dřív, ale komunikujeme ve svých bublinách a ztrácíme schopnost vytvářet trvalé vztahy. Nejvíce je to vidět na stabilitě a atmosféře rodin. Lidé neschopní pravdivého a trvalého vztahu mají pochopitelně problém věřit. Proto i v našich farnostech ubývá věřících.

To není zklamané naříkání, ale obraz světa, který potřebuje přijmout vykoupení. Pán Ježíš naši situaci zná, a protože mu na nás záleží, bere všechnu tuto bídu na sebe a nechává se za nás přibít na kříž jako dlužní úpis. Od nás, kteří jsme přijali dar vykoupení už ve křtu, žádá, abychom byli svědky naděje, kterou

přináší vykoupení. To ovšem vyžaduje, abychom žili jako lidé, kteří už jsou vykoupeni. Protože to dostatečně neumíme, využijme tyto dny postu k horlivému učení se v Kristově škole a udělejme z postní doby intenzivní kurz života vykoupených.

Vykoupený se především raduje z vykoupení tak, že ani každodenní problémy mu nemohou radost úplně pokazit. Uprostřed všech nejistot má jistotu, že Bůh jej miluje. Žádný problém a žádné trápení nemohou být tak silné, aby mu vzaly všechnu naději. Čím hlubší prožívá smutek, tím víc spoléhá na svého Vykupitele. Čím větší je soustředění na Spasitele, tím větší je osvobození od vlastního já. Čím větší je důvěra v Boha, tím rychleji padají mezilidské hradby a roste ochota přijmout Boží myšlení, požadavky a zásady, které Bible shrnuje do jediného přikázání lásky. Tam, kde vládne Boží láska, přichází zázrak uzdravení jednotlivců i společnosti, protože ten, kdo se raduje z odpuštění od Boha, odpouští velkoryse těm, kdo se provinili proti němu. Ten, kdo vidí, jak mu Bůh pomáhá, pomáhá potřebným okolo sebe. Kdo se modlí s důvěrou, že mu Bůh naslouchá, naslouchá těm, kteří mluví k němu. Ten, kdo se raduje z pokladu víry, se snaží k němu přivést druhé, takže každý šťastný křesťan se stává misionářem. Vykoupený prostě ví, že nepatří sám sobě, ale Kristu, který si ho koupil za cenu vlastní smrti, a je klidný, protože Kristus se umí postarat o to, co mu patří.

Přiznejme si, že jsme začátečníci a potřebujeme školu evangelia. Dejme si jen dva úkoly: Ráno se rozhodněme prožít den jako Kristovi vykoupení a poprosme o Boží pomoc. Večer spočítejme situace, kdy se nám to povedlo, případně promysleme situaci, kterou jsme dnes nezvládli, abychom další den mohli znovu začít. Kurz bude úspěšnější, když o své zkušenosti budeme často s někým mluvit, třeba v rodině či mezi přáteli nebo na setkání sněmovního kroužku.

Děkuji každému, kdo do postní školy vstoupí, zvláště těm, kteří v minulých týdnech udělali zkušenost sněmovních kroužků a mají chuť společně pokračovat ve svatopostní škole. Přesvědčivý život vykoupených a zkušenosti uzdravení Boží láskou časem vtáhnou další lidi. Ukáže se, že jde o nejlepší cestu k překonání smrtící fragmentace společnosti a beznaděje pramenící ze ztráty důvěry.

Těším se na příchod velikonoční radosti, kterou dá Bůh světu skrze ty, na nichž je vidět, že jsou vykoupeni, a každému z Vás ze srdce žehnám

arcibiskup Jan

Přečtěte při všech bohoslužbách o 1. neděli postní.